

ლიტერატურული გაზეთი

№23 (351) 8-21 დეკემბერი 2023

ბამონის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

ლია სტურუა

***

ვყიდულობ შაქარს, კარაქს, პურს,
 ყოველდღიური საჭიროებისთვის,
 ცოტა სიხარულსაც დავამატებდი,
 რეალური რომ იყოს,
 კილოგრამებით იზომებოდეს,
 არის დათმობა! პეიზაჟები იყიდება:
 მზიანი, წვიმიანი, ქარიანი,
 მზიანი უფრო ძვირია, მცდელობა სახიფათო;
 მინდორი რომ წამოვიდეს
 და ჩემ სახლთან შეწყდეს...
 ისე, მწვანე ფერი შუქნიშანზეცაა,
 იარე და იყავი!
 სხვა რა თავისუფლება გინდა
 ამ გახურებულ ურბანიზმში?
 ჯერ ხერხებულზე კარგად დგახარ,
 ასე თუ ისე, აწესრიგებ
 ძვლებზე ხორცის კომპოზიციას,
 ფორმებში ვაშლის წარსული გიზის,
 მაგრამ ვაშლებიანი რეფრენი
 გახურებული ტვინების საქმეა,
 ფხიზელი ტვინი კანონებს ემორჩილება,
 თუნდაც, იგივე, გრავიტაციის,
 რომელიც კაცებს მინისკენ ხრის
 და არა ჩემსკენ, ერთმა მათგანმა
 ლექსიკონი დამამარხინა,
 სადაც შაქარი კარგი სიტყვაა,
 გამრუდებულ სიტყვოზე მერე,
 როცა მზიან პეიზაჟს ვიყიდი (ბოლო ფულით)
 და შიგ ჩავეწერე, სუიციდი რა შუაშია?
 სულ ასეთი არ ვიყავი? ნორმალური იდეალისტი!

IV

ნიკოლოზ ცისკარიშვილი

სოკრატეს სიზმარი

ზოგიერთი გადმოცემის მიხედვით პლატონი თავის დაკარგულ დიალოგში ჰყვება სოკრატეს სიზმრის, მისი მთავარი კომპარის შესახებ, რომელიც მთელი ცხოვრების მანძილზე ტანჯავდა ფილოსოფოსს:

თვალისმომჭრელი სინათლისკენ მიმავალი იხსენებს კედლებზე გამოსახულ სფეროებს, ყვითლად და წითლად რომ ღვივიან. ეს ნახატები იმდენად დიდი ხნის წინათ შექმნეს, რომ მხატვრების შესახებ აღარავინ აღარაფერი იცოდა. მხოლოდ იმ ლეგენდას ჰყვებოდნენ ხანდახან, რომ ადრე, როდესაც სამყარო ახალი შექმნილი იყო, მინის თავზე არსებობდა უსასრულო სივრცე და ამ სივრცეზე მცურავი მანათობელი სხეულები. შემდეგ ღმერთები კაცობრიობას განურისხდნენ, ცა ჩამუქდა, გაქვავდა და სამყარო ბნელმა შთანთქა. ადამიანები მანამ დაეხეტებოდნენ წყვედიადში, სანამ არ გამოჩნდა ახალგაზრდა ღმერთი, რომელმაც მათ ცეცხლი უძლვნა, თავად კი სამუდამოდ გაუჩინარდა. ნახატები იმ შორეულმა წინაპრებმა დახატეს, რომლებსაც ჯერ კიდევ ახსოვდათ ძველი სამყარო.

VI-VII

ირმა ბერიძე

***

ერთხელ სხვად ავდგე,
 სხვა ლამიდან ამოვიდე,
 სხვა თვალეზი ამოვიფშვნიტო,
 სხვა ფეხები გადმოვყარო სანოლიდან,
 სხვა ხერხებულზე შებმული ხორცი გავიფხიზლო,
 სხვა კაბა შევხსნა საკიდიდან,
 სხვა სამსახურში დამაგვიანდეს,
 სხვა ქალაქის ქუჩა გადაჭრას
 მინისქვეშა მატარებელმა,
 მგ ზავრებს არ ჰქონდეთ გვიანი ვახშმის და
 უსექსობის ავი სუნი.

ერთხელ სხვად გამეღვიძოს.

VIII-IX

ლია სტურუა

***
ზოგჯერ სახის ნაკვეთები შეთანხმდებიან,
რომ უკეთესი გამოგაჩინონ,
ვიდრე ხარ და თუ შუაში
ცხვირი ამოდის კეხიანი, უჯიშო ბურქივით?
ვინაობას კი ამძაფრებს,
მაგრამ მელოდის არღვევს,
რა უნდა ქნა?
ქვა ესროლო საკუთარ თავს,
საგარეო სახე გაიტეხო?
ნამდვილი სახლში გიდევეს
და თვალების დაეღმებამდე გტკივა,
ყურადღება მოაკლდა,
მასკულინური ქუჩის ყურადღება,
როგორც იყო, როგორც არის —
კაცები გლობუსების მიწაზე გიჟდებიან,
ქალები თავზე ტვინგადავარცხნილ შვილებზე,
მდედრობითი სქესის ნაპერწკალს
სულაც იქრობენ, ხანძარი იცის,
ხანძარმა, კიდეც, კაუჭი გულზე,
ამისთვის არ მიდიოდნენ ჰარმონიაზე
სახის ნაკვეთები?
და მორჩა. დამტვრეული კაუჭი მიწაში!..
კი, მინა ბოლო სიმართლეა,
მაგრამ ჩემი მკვდარი ნიგნშიც მყავს,
ამ ნიგნზე ვარ კბილებით ჩაფრენილი,
რომ 0 გრადუსზე დაბალ გულგრილობაში
არ ჩამივარდეს, რომლის გათბობას
რა უშველის, რამდენი დანტე?
ან რამდენი ტონა სიყალბე ყვაილების?
ოჯახები ისედაც ყვაიან...

დეკადანსი

გარეთ იყურები, ვერღენით თვალბში,
წვიმა, მართლა, ნიუანსია და არა სტიქია?
ზამთრის ამინდი ერთი ტონით დაბალი,
ერთი ჩიტით საწყალი
შემოდგომის ნელთბილ დღეზე?
და „სხვა დანარჩენი ლიტერატურა“?
ფუფუნება, სანამ ცა ამოგენურება?
ტანის ნანგრევებიდან, სადაც
გენი გიზის და რალაც მეთაფორული სისულელები,
ერთი-ორი ბავშვი კიდეც აშენდება,
თავზე გუმბათს დაიდგამენ,
უნივერსიტეტის სტატუსს მიიღებენ
და გააჭენებენ, როცა იქვე
აკადემიურობას უცხოებენ, პურივით,
ლოგიკის კურსს ბიუსტები უკითხავენ,
(ნახევარ ტანს კათედრა უჭამთ)
მერე ელფერები და ნახევარტონები?
„სხვა დანარჩენი ლიტერატურა“,
მსხალი რომ გაკბირო
და სამკუთხედი შეგრჩეს პირში?
ამ ყველაფერზე
გაფრენილი მანიფესტების შემთხვევები?
ასეთი დეკადანსი,
სანამ ცა ამოგენურება...

გამოსასვლელი დღეები მოგისაჯას

რეკოლუცია მშვიდია და უკანმოუხედავი,
ფეხებიდან მონები ამოყავს: წითელი და წითელი
ლურჯ ბალახზე რომ გაატარო,
ვითომ, აღარ მოგკლავენ?
დავინყოთ იქიდან, რომ ერთხელ
უკვე მოგკლეს, გაზაფხული იყო,
ბალახის მკვიანა აბრეშუმს
სისხლი შეახოცე
და სივრცესავით შეხვედი სახლში,
თითქოს კარები ჩამოიღე ანჯამებიდან.
ვინ გაპატიებდა?
კედელთან რომ მიეყენებინე
და კედელი მოეკლათ?
აგურის იყო, სისხლს იოლად ითამაშებდა.
რა თამაშზეა ლაპარაკი,
როცა მონები: წითელი და წითელი,
სისხლზე დაგემილები მოდიან!
საქონელი უკვე შეჭამეს,
თავის მინდვრიან-ბალახიანად —
(შენი ლურჯი ანომალია),
ლექსი არ დაგამთავრებინეს
და ასეთიც ვილას უნდიახარ,
კულმინაციის მარყუჟით კისერზე?
არც სისხლი, აღარც მისი კამკამა გემო!
გამოსასვლელ დღეებში გტოვებენ,
საიდან გამოსასვლელში?
მარტობიდან?

რაც არ ისწავლება

ჩემს თავს ვეკითხები: — როგორია,
ერთი ქუჩა რომ ზაფხულის გაქვს,
მეორე — ზამთრის.
ასეთი კონტრასტი სისხლძარღვებს
არ გაგლეჯს?
დროს თუ შეესაბამება, სამივეს,
პასუხი მარტივია: ასაკის ახირებები,
თუ არა და, მსაყვედურობენ,
ვისაც ლექსის ანატომია ვასწავლე,
რაც არ ისწავლება, ჩემთვის დავიტოვე,
ლმერთმაც ხომ მოგვცა
ქვიშის საათივით ტანები,
მაგრამ ქვიშა სად გამოზომილად წვეთავს,
სად ანარქიულად ჩხრიალებს,
მარტო თვითონ იცის და იმან,
ვისაც ერთი ქუჩა ზაფხულის აქვს,
მეორე — ზამთრის, პარალელურები,
მაგრამ ერთმანეთს კვეთენ,
ამ აბსურდის მაღალ წერტილში
ვდგავარ მე, ალისფერი სოლო!
როცა დავიღლები, ვინმეს ვთხოვ,
ორმო მომიტეხოს, უფრო იმას,
ვისაც ლექსის ანატომია ვასწავლე,
რაც არ ისწავლება, ჩემთვის დავიტოვე,
ორმოს გამინათებს...

არ იყილება

ნაცნობი მხვდება, მეკითხება: როგორ ვარ?
მერე მეორე, ზუსტად ასეთივე,
ზრდილობის გულისთვის შეკითხვებს
ფეხს ვადგამ და ვაგრძელებ გზას,
არ გამოდის სინქრონულობა
ყოფის და შიშის, რომელიც
დილიდან მჭამს, სახლიდან მაგდება,
რომ იმასაც დავადგა ფეხი, დავთრგუნო,
ცოტა ხანს კიდეც ამ ტყუილით ვიყო,
შეიძლება, პასუხების რიტუალიც კი ვიცეკვო,
ინკუბატორების ჭარბი პროდუქციისკენაც გავიხედო,
ცალობით ნიჭიერება და სიგიჟე იყიდება,
უფრო სწორედ, ვერ იყიდება.
თხელ ნიგნებში ჩატანებულებს შიში ჭამს,
ტომეულები სხვა აგურით შენდება
ვითომ, ენათესავებიან ერთმანეთს?
რას ამბობს დნმ-ის მასალა?
სად არის სახლი? ის, ჩემი და არა ნათხოვარი,
სადაც ჭერზე ერთ ნაბიჯსაც
ვერ გაივლი, შეთვრებულა, რეალისტია,
უბრალოდ, ჭერია, კედლებიც სხვისი,
2 ზომით დიდი ტანსაცმელივით.
მეშინია ამ კორპუსების ანთოლოგიაში
არ შემიტანონ,
თორემ რამე ტროპი წამომცდება, და დავუნგრევ
ფართობის კვადრატულ კმაყოფილებას,
სიმაძღრის ქიმიას!
თხელ ნიგნებში ჩატანებული
მტკივა მყესები, ძვლები, ნერვები,
რაც არ იყიდება!
მაფრთხილებს აყვავებული
სამოქალაქო სამართალი.

ალმატაბითი ხარისხი

ეს ქუჩა მიყვარს,
პათოსს რომ ძახილის ნიშნები დააგლიჯო,
ისე მიყვარს,
თავის მანქანებიან-ძაღვებიან-ხეებიანად,
სახლიც მარტო ინტერიერი ხომ არ არის:
მინიმალისტური, ან ვინტაჟური,
ჯერ ბუნაგია,
სადაც ტკივილს წაუწვები,
სალოკ თითს პირში ჩაიდებ
და გამოიზამთრებ.
ვითომ, ციხე-სიმაგრეც არის?
კიდეც რომ იყო,
ჩაკეტილობას შუშაბანდები უბათილებენ,
ვინ ააშენა? ვილაცამ, ჩემისთანამ,
ერთი ხანძარი რომ ამოაჭრეს მუცლიდან,
შუშაბანდები მზეს მიუშვირა
და მეორე გააჩინა,
ერთი ჯიშის ვართ:
საშუალო ტემპერატურა 37.7,
შინაგანი ორგანოების მუდმივი ანთებები —
ნაიკითხეთ: ცეცხლის შესაძლებლობა.
ვთქვათ, გადამძალა ციხე-სიმაგრეობამ,
სინათლე აღარ იკითხება,
შუშაბანდს შევიდგამ მხრებზე
და ვივლი ასე, უსახლკარო,
უცნაურობათა მუზეუმის ექსპონატი,
გაუჭირდებათ?
გამცვალონ რძეში, შაქარში, თეთრ პურში —
ნათელ საგნებში
და აღარ გააგრძელონ უნიჭო აქციები
ალმატებითი ხარისხის წინააღმდეგ...

***
ცხოვრებამ მაშინ შემომხედა მე გაცოცებით,
გაბადრული რომ გაინმინდა თვალზე სათვალე.
მე მივაშუქე მას კამიუნაკითხი ჩემი თვალები
და მასში „იგი“ ამოვიცანი.
განსმდომი სულ სხვა არსებები ბევრნი ყოფილან.

მელქისედეკ I-ის ქუჩა გამოვიარე,
შევდექე... დავაკვირდი, ორპირი იყო...
ქარიც და ადამიანიც.
რა გასაკვირია, ამდენი ხედვის ნიჭია ჩემში,
მე ხომ ბავშვობის სული მინდა,
ნამოვაბრძანო თეთრი გორგალით
აფხაზეთიდან,
რომ მერე ნიამ, ტოგონიძის რომანის გმირმა,
გაითავისოს,
გაითამაშოს ჩემი განცდები თავის სპექტაკლში.

მე ხომ არ ვიცი, ხვალინდელი მზის ამონვერვა
როგორ შუადღის ანჟამბემანს ამოაყოლებს.
მარტო ვარ მუდამ ჩემს ფიქრებთან,
ჩემს აქატებთან.
...და ველეავ ზღვისებრ,
სანაპიროზე აუცილებლად გამოსარიყი სევდების გამო.

***
წვიმისგან სველია ეს სხეული,
თავშესაფარებლად მინდა ტვერი,
თითები მკლავებთან მომწყვედულნი —
ბედი და ცხოვრება — მინოტავრი.

ლექსები უნდა გადავკრა გულს,
თავებჩაქინდრულნი არიან და...
ლაბირინთებში გადაკარგულს
დამეხმარებოდა არიადნე...

ვარსკვლავს მოლიციციე უძგერს გული,
ლამით თეთრ მთვარეში შევა ხმებად,
ჩემში ფიქრთცვენაა უხერხული,
სულში გაზაფხული შემახმება.

გადასატანია ჩუმი ეჭვით
ასე წვიმიანი ოქტომბერი,
მინას შერჩენია ანაბეჭდად —
ფოთლის ოქროსფერი ოქტაბ-ბგერა.

ასე ჭრელა-ჭრულა ფერადებით
ჩემი შემოდგომაც მოიმღერის,
ანეკერჩხალდება მერამდენედ
ცეცხლი გულში და ყელს მოიღერებს.

***
მზე ზეცის ღანვებს როცა შეფაკლავს, —
იასამნისფერ ამეთვისტოსფრად,
სევდიან ღამეს გამოვდებ ხელკავს
და შენზე ფიქრი ამეთვისება.

ღრუბლის სველ სურვილს ჩაიცვამს ტანზე
შიშველი მთვარე ამ გრილ ღამეში,
მე მომინდება ვარსკვლავთან ლოცვა
და თვალს შევავლებ ვით გილგამეში.

სულდაფლეთილი სხეულის ძრწოლა,
როცა ტკივილი წამებს უკვდება,

ნამს მოსწყინდება ბალახზე წოლა და ჩემს თვალზე ნამოსკუპდება.

ცას მივეახლე ამეთვისტოსფერს, დადლილი სული ისევ ელის მზეს და უბრუნდება შიშველ სტრიქონებს ომგადახდილი, როგორც ულისე.

***

ჩემო ღმერთისფიქრება ლექსებო, ჯერ რომ არ დამიწერიხართ, სად ხართ... რომელ ათასწლეულში იმალებით, როდის დაინერებთ უჩემოდ... ვინ დაგნერო, რომელი აკვამარინის გაზაფხული, რომელი მდოგვისფერი შემოდგომა, რომელი ცის წერო... რომელი დღე აგამზიანებთ მწველ სტრიქონებად. იქნებ წარსულის თებებს ციკლიდან ხართ გადმონაშთი, ან ბუკოლიკურ რომანებში იხეტიალეთ და ღონმიხდილი მოხვედით ჩემთან, თვალბედათხრილი. ქუჩაში ვდგავარ, ვის შევაშუქო ლექსდაწერილი ჩემი თვალები. ვინ წაიკითხა ღმერთისფიქრება მზერა პოეტის.

***

როცა შეწყდებიან ხეებს ყვავილები, მზე გაიბადრება მთვარეში, ლოცვად შეეცვლება ნიავს თავის ნებით უხემ ქარიშხლების თარეში.

მაისს გაელუმბა დილი საკინძესთან, მალე ჩამოწყდება ნასესხებს, ავანტურინისფერ ფოთლოშრიალს სხივი სათავისოდ აქეზებს.

ხეებს დაებრათ მკერივი კვირტმუცლები, მე კი ელუარი მაშფოთებს, სანამ მშობიარე მოვა შემოდგომა, ლექსებს ნაწუკითხავ მშრალ ფოთლებს.

***

იასამნების სეზონია, მეც ლექსს ლამაზად დავუწერ და.... ფუნჯი აცეკვდა სეზანურად, იას სამანი დაუნესდა.

სულს შენს სიზმარში შევლილი აქვს, ახლად ელოდება ახალ ღამეს, ზეცა ჭკუიდან შემოილია, მერცხლის წამწამებს ახამამებს.

იასამნების ბალებიდან ასე დაინერა გიტანჯალი, სულელები სარკმლებს ალებენ და ფრენენ, თავს აღარ იტანჯავენ.

პირთამდე სავსე ვარ ფილა, დამღვარე, ახლა — შემსვი, ანდა... მთვარემ ვერცხლის რიდე აფრიალა, ღრუბლის კარავში შესრილადა.

სხაული — ჩვენი სულის მათარაბელი

მოვიცვი სხეული და თვალი გავახილე, ანუ დავიბადე. რომ არ მომეცვა, ესეც შეიძლებოდა. არა უშავს, უბრალოდ, ლამაზი სხეულია, გაფეტიშებად არ ღირს. სულია მთავარი. ანუ, არ ღირს ადამიანის გარეგნობით, ე.ი. ლამაზი ტანსაცმლით შეფასება, რადგან რაც სხეულისთვისაა სამოსი, სწორედ ის არის სულისთვის სხეული — სული უპირველეს ყოვლისა! ისვენებს სული? ძნელი სათქმელია. განა სხეული უფრო მაშინ არ ისვენებს, რაც ნაკლები სამოსი აცვია, ან სულაც მაშინ არ იყო უბედნიერესი, როცა არც სირცხვილი იცოდა და არაფერი და ტიტლიკანა ჭყუმპალაობდა ზღვაზე? ბავშვობა დაკარგული სამოთხეა. ამიტომ, სულიც იღლება სხეულით — სხეული კი არა, სული იღლება და სხეულს გადასცემს ამ მუხტს. სული დავასვენოთ და სხეულიც დაისვენებს. ლამაზ სხეულში? სულიც ლამაზია ზოგჯერ, მაგრამ გარშემოყოფები — სილამაზით გაბრუებულები, არ ასვენებენ, სულს ხდიან, ლამაზ სულს კი სურს, ლამაზსავე მონათესავე სულს ჩაეხუტოს, სხეულთა ჩახუტებაც ხომ ასე მშვენიერია, მაგრამ მხოლოდ მაშინ, როცა სული სულს იპოვის.

კათარზისი

ო, კათარზისი სჭირდება ყველას, მაგრამ მე უფრო, რომ ბოლობოლო საკუთარ გრძნობებს კვლავ დავეუფლო. რომ ვაკონტროლო ჩემი ფიქრი, გრძნობა და გონი, თორემ ჭკუიდან შევიშლები, ასეა, მგონი. ბედნიერება ზოგჯერ მოსჩანს ისეთი შორი! გაკერპებას და მსხვერპლმენიერვას ჩამდგარა შორის — ასეა: უნდა გაგაღმერთოს ვიღაცამ, ანდა თავად საკუთარ გულის კარის ასწიო ფარდა.

ფენიქსი

ჩემი თმის ნაზი აბრეშუმადან მე ახალ გზებზე გავეშურე და იდუმალება ვთხოვე სიჩუმეს საგზლად ნავილე სულის.

ჰო, არ ისმოდა ჩამიჩუმი და ხეების ნაზი შარბიშურიდან ჰო, დაიბადა ეს ოცნება და ჰო, დაიბადა გული.

მოვიდა ისევ ჩემთან მადლი და თურმე, მცოდნია დროის ყადრი და ახალგაზრდობის ვარ კვლავ კადრი და ახლა მაისი მოდის.

აღვსდექი მკვდრეთით, როგორც ფენიქსი, ქალი ქალობას ისევ ვერ იშლის. ახლა გავხდები მე თვით ფეტიში ვან-გოგის, მონეს, მოდის.

მაკა ლომაძე

ვენერა

ტალღებმა მომასხეს მანტია, ჩემ ტუჩებს სიმლაშე ატყვია.

განა, ისევ ცივა? მარტია? ის დღეა, რომ გვინატრია.

სითბოა, სიტკბოა, სინათლე და ყველას ძალიან გვიმართლებს!

რადგან გაიხსენეს ვენერა, ომია, ჭირია? მერე რა!

თვით ქალღმერთმა დაჰკრა კვერთხი: ყველას უყვარს ერთმანეთი!

***

გზებზე მოსჩანს ქარვისფერი, ოქროსფერი ხალიჩა, მაგრამ რა ვქნა? მარტობას ისევ ბოლო არ უჩანს. ზოგმა ქალმა შემოდგომის ხილიც დააჩამიჩა, ნეტავ, ჩემი სიჭაბუკე ამ წლებს თუ გადაურჩა? მიყვარს თითქმის ყველა ხილი, მიყვარს მჭავე ალუჩაც მაგრამ მინდა dolce vita, ველოდები მანუჩარს. მოდი, ჩემო კუპიდონო, შენი ისრით გახლიჩე ეს ამაო მარტობა, მომიფრინე ხალიჩით ჩემი ტოლი თანამგზავრი, რაინდი და დენდი, ჩემი პრინცი საოცარი, ჩემი ერთადერთი.

არიელი

მისი სულის აკვარიუმი კამკამაა, სრულიად გამჭვირვალე, მისი სულის სარკესავით. ბევრმა სცადა, განბანილიყო, მაგრამ ისინი ისევ ჭუჭყიანებად დარჩნენ, ის კი სუფთად. როგორი ტკიპებიც უნდა მიეკრან, კამკამაა, რადგან თვითგანახლებადია, ტბა როდია, მდორე, ჩამყაყებული, არა, სულ იცვლება, სულ პირველ-იქმნება. ამიტომაც, იზიდავს, როგორც ათასფერება ლამაზ თევზებს, ასევე ღორჯოებსა და ლოქოებს. მაგრამ, საბოლოოდ, გამოჩნდება ის ნამდვილი პრინცი, რომელიც მისი სულის აკვარიუმი მცხოვრებ არიელს დაამშვენებს და ეს აღარ იქნება ქვიშის კომკები, არამედ სულის ნოტიო, აყვავებულ, ნაყოფიერ, ოაზისში აშენებული მყარი სასახლე, რომელიც მუდამ ანახლებს სიყვარულს, სიხარულს, ჰარმონიას. და ეს იქნება ყველაზე ნამდვილი ქორნილი — ზღაპრისეული, მითიური და ამავე დროს, ზე-რეალური, რე-ალური, ა-ლური, ქ-ალური...

ირმა ბერიძე

***

ბოლოს რომ მეცვა,
უკანასკნელ პაემანზე,
შავი კაბა,
სადა,
ძვირფასი,
გამხდარს რომ მაჩენს,
ნაზი, თითქოს არც გაცვია
ან ლივლივებ გამჭვირვალე ლაგუნაში,
ის შავი კაბაც
გადავიყვანე თავშესაფარში —
გარდერობის განაპირა სათავსოში,
წლობით ჩაუცმელ კაბებს გვერდით მივუკიდე,
საგულდაგულოდ ჩავრახე კარი.

ასე ჯობია!
ჩემთვის, მისთვისაც,
გული აღარ ამოუხტება კარის ყველა შეღებაზე,
არ მოტყუდება, არ გაიფიქრებს —
აი, ახლა,
აი, ახლა ჩამომხსნის და მომირგებს ტანზე,
მკლავეს გამიყრის,
შემოვეკვრები,
გავიმეორებ მის სისხლს დახვეწილი ცდომილებით,
დამინახავს ამისი კაცი,
გადაირევა,
გადამაღლებს ვენებიან თვალებს,
კაფში მეტს ვერ გაბედავს —
მხოლოდ თითებს შემახებებს წელზე.
გვიან, მარტო რომ დავრჩები,
ხელისგულს ჩამომატარებს
უბეზე, ზურგთან, თქოებზე,
ცოტას ამ ჯერზეც გავანვალე,
არ გავიხსნები საკინძესთან,
მაგრად ჩავჭიდებ ერთმანეთზე
მიჯრით მიწყობილ ღილ-კილოებს,
რომ გახელდება, მერე მივუშვებ, დავენებები,
ამიტაცებს,
გამარჯვებული მეომარის ბაირალივით ამშლის ცაში,
მერე სახეს ჩარგავს ჩემში,
იქნებ იტიროს...
მაკოცოს... კიდევ... კიდევ მაკოცოს,
მიმაფინოს იქვე სავარძელს,
საწოლს,
ხალიჩას,
კომოდს,
იატაკს...

***

კი არ გამიხარდა, ლამაზი რომ არ არის,
ჩემზე ლამაზი რომ არ არის შენი ცოლი.
გაცნობისას მოკლე სახელი
სწრაფად დამიდო ხელისგულზე.
ელავს, ბრჭყვიანებს.
ილიმება,
მაგრამ ველური მხეცის თვალები
იკბინებიან, ვერ მალავენ
ფსკერზე ჩაფხვანებულ ცხოვრებას,
მტაცებლურს და უსიხარულოს.

ამ თვალების დაკონის გამო,
დილით, საღამოს, შუალამისას,
მათ ღრმა ლექში ჩაძირვის გამო,
ვერ გაპატიებ
დიდი ხნის წინ
ლამის სადგურში
მატარებელით სხვა ქალაქში წასვლას, გაქცევას,
იქ სადგურის რკინის ვაგონმა
ხერხემალზე გადამიარა
და მიმაფშენა საკუთარ გულს მჭახე ხმაურით.

აი, თურმე ვისთან წასულხარ,
რამდენს ვფიქრობდი, ღმერთო, ამ ქალზე,
ამ ქალს ჰქონდა... უნდა ჰქონოდა
ვინრო წელი, გრძელი კისერი,
თლილი, საღამურა ფეხები,
მის ბორცვებზე ხალეხს უნდა ეციმციმათ,
შენს ცოლს ჰქონდა...

უნდა ჰქონოდა წყალუხვი თმა,
შხეფების მფრქვევი,
უნდა რქმეოდა ჩურჩულივით რბილი სახელი...

კი არ გამიხარდა ლამაზი რომ არ არის,
ჩემზე ლამაზი რომ არ არის შენი ცოლი,
თითქოს ომიდან გამოვდივარ,
გავიმარჯვე!
ეს იყო გრძელი ომი,
ეს იყო ძალიან უსამართლო ომი,
ქანცგამწყვეტი,
ეს ომი იყო მთელი ცხოვრება,
მაგრამ ეს ომი იყო არარსებული,
არარსებული ომიდან ვბრუნდები ახლა
არარსებული გამარჯვებით.

დილის ღოცვა უცხო ქალისთვის

გაჩერებაზე,
დაძრულ ავტობუსს რომ აედევნა,
ყველამ, ვინც ფანჯრის მხარეს ვისხედით,
ვინც დავინახეთ მისი სახე,
ხელის ჩაქნევა
(მონყვიტა ჯერაც ნედლი ფოთოლი სექტემბრის ქარმა),
თითქოს უდაბურ გზაზე ვტოვებდით,
როგორც საკუთარ შველას ითხოვენ,
ხმამალა და სასონარკვეთით
ამოვიძახეთ:
გაუჩერე!
გაუჩერე!
გაუჩერე!

დილის ყავა

ერთი სიტყვა,
კოვზის ერთი განკარუნებაც
ყველაფერს ჩაშლის,
უხმოდ, უმძრახად უნდა იყო,
არ უპასუხო კედლის საათს,
არც სველ კაბას გაუსწორო თოკზე სახელო,
სიზმარშერჩენილ საღამურსაც ჯერ ნუ გაიხდი,
ფეხაკრეფით... ფეხაკრეფით...
თითქოს წმინდა შესანიშნავს მსახურებდე...
მდულარე წყალს ჭიქის ფსკერს ნუ დაუმიზნებ,
ისე დაასხი ყავის მარცვლებს,
თითქოს რწყავდე,
ამოყვავდე უცაბედი ვარდის ქაფი,
ამოფანტოს სურნელებს,
გაიხსნილო,
თქვა შევებით:
სიცოცხლე კარგია.

ღელის ფოტო საფლავის ძვაზე

ახალგაზრდა კაცი იყო ქვის ხელოსანი.
მარმარილოს სვეტს შუაგულში
ჩაუმარგა ფოტოსურათი
გასწორდა წელში,
გამომხედა —
მშვენიერი გამოვიდა!
— ღიმილით მითხრა
და მე გული გამიჩერდა.

ჰერბარიუმის ყვავილივით
ჩარჩა მინის ქვეშ
დედაჩემის თვალები,
შუბლი,
ტუჩები,
მორჩა!

ველარასოდეს გაცოცხლდება!

მეპალე

იმ კაცის ხელები როგორ დამავინყვებდა!
სადაც შემეხო,
ვარდის ტვიფარი დამიტოვა.
სად არის ახლა,
ვის შემოავლო ხვიარა ვარდი
ტუჩებიდან ტერფებამდე —
ვის გაუშენა ნალკოტი ტანზე,
ვის დილებს შლის კვირტებივით,
ვის ღამეებს ანოტივებს,
თუ ეს ნიჭი
მხოლოდ მაშინ ეძლევა ხელებში,
როცა ჩემს სამსახურშია.

მარიამს

ღვთისმშობლის თმები ვის უნახავს,
მაგრამ მისი სურნელება
ყველა გრძელთმიან გოგოს ნაწნავში
შეიძლება გასაიდუმლდეს.

ვინ გაიხსენებს მის სიარულს,
თუმც თოვლი მოდის ფეხაკრეფით
მხოლოდ ღვთისმშობლის ნატერფალზე.

ვინ დაიჯერებს,
ვიდრე ყველა შლაგბაუმი ერთად გაიხსნა,
გზაჯვარედინზე,
ღვთისმშობელმა
მწვანე თვალელებით გაილიმა.

მერიან მონროდ დაბადება

გამანდე, შენი ქალურობის საიდუმლო
რომელ ვარსკვლავში იმალება,
რა ყვავილის თესლში მნიფდება,
მასწავლე, ვნების რამდენი წვეთი
ახელებს მიამიტურ ღიმილს,
და ქარვის სილბო მთელ სხეულზე
თანაბრად როგორ ზიარდება.
გამანდე შენი თქოების საამურობა,
შენი თმების ოქროსწყალი,
შენი სუნთქვა,
ბოლო სურნელი —
Chanel 5-ის და უცნობი სანამლავის.

შენ გაიბრწყინებ უცაბედად
ყურნალებში,
ეკრანებზე,
ბილბორდებიდან,
მაგრამ რჩები
გამუდმებით
სიზმრების ზღვაში,
რომლის ქაფიდან
ყველა ქალი
ერთხელ მაინც
ქალღმერთად უნდა
დაიბადოს.

KARDIOTISA

გარდაცვლილი დედაჩემის გული
წელიწადზე მეტია ძვერს,
არ გაჩერდა,
დილაობით,
გაფხიზლებამდე,
საათივით მომართული მიდასტურებს
კიდევ ერთხელ თვალის გახელის,
გალვიძების უეჭველობას, —
წინა სამშაბათს
მერვე სართულის მარინამ რომ ვერ გაიღვიძა,
ჩემზე უმცროსმა, 40 წლისამ,
იმ შიშს აფრთხოვს.

ძვერს, როცა ძველი პლენხანოვის 90 ნომერს ჩავუვლი.
იქ სანოტარო ბიურო გახსნეს,
ადრე მოდების სახლი იყო
და აბრეშუმის, ჟორსეს,
ხავერდის მობიზინე ქსოვილების ბაღს
დედაჩემი ედგა მცველად.
არ დარჩენილა ჩემი არცერთი მეგობარი
სიცივეში უპალტოოდ.

დედაჩემის გულისცემა ისე ნაზდება,
იფიქრებ, წყდება,
როცა ჩემი ემიგრანტი ძმა მირეკავს.
სტოკჰოლმის ცა ყინვის ქახჭახს წყვეტს,
რომ ჩვენ ერთმანეთს
თბილ-თბილი ხმა მივანვდინოთ.

დედაჩემის გული ძვერს!

არადა შარშან კლინიკაში ბოლო ვიზიტზე,
ექიმმა მითხრა,
რომ მისი გული ძაფზე ჰკიდია
და ერთ თვეში გაჩერდება.

***

როცა ცხოვრება
მოულოდნელად
ჩემთვის ბრჭყვიანა
დღეს იმეტებს,
დიდი ხნის მკვდარი მეზობელი,
ძველი სამხედრო,
გვარად ლიპეციკი,
უშვილძირო,
უსალმო კაცი,
რუხი მუნდირის
გულისხიზიდან
ფერად კანფეტს ღიმილით მანვდის,
და როგორც უნინ, ბავშვობაში,
ახლაც არ ვიცი,
ღიმილს სახე შევუშვირო,
სიტკბოს გემო ჩავატანო,
თუ გავიქცე,
შემემინდეს.

***

აი, დილითაც
მატარებელი გვირაბიდან რომ გავიდა,
და მზე ზოლებად დაეფინათ
მგზავრებს, ვაგონებს,
გაუელვა,
რომ ცოცხალი უკვე იყო,
სადღაც,
სხვაგანაც,
სხვა დროსა თუ
უდროობაში.

როგორც სიზმრის ერთმა ფრაგმენტმა
ალადგინოს გრძელი სიზმარი,
სრული ეპოქა — ფრესკის დეტალმა,
ეს გაელვებაც მთელის, უკლებს,
უსასრულოს გახსენებას ჰგავს —
ფაზლად აწყობას.

ცოცხალი ხარ ხორცის შესხამამდეც,
დედის სამოში ჩაღწევამდე,
სიყვარულით, შიშით ცოცხალი,
ამას განიშნებს უკვდავების შემგრძნები სული,
აი, ახლაც,
მეტროს ვაგონი ქარვის ბადეში რომ გაჰხვია
სექტემბრის მზემ.

ხომ სიგიჟეა ვინმეს მესიჯი გაუგზავნო —
— ცოცხალი ვარ!
ან უცხო ქალს შეუსწორო ზრუნვით საყელო,
ან პირველი გადაინერო, ფეხზე წამოდგე,
ფანჯარაში ტაძრის გუმბათს დაუნყო ძებნა.
ეს ყიჟინა რომ არ ჩაცხრეს,
რომელიმე უთუოდ იზამ!

მაგრამ როგორც უცებ დენის
გავლად მოვიდა,
ისე სწრაფად გადის გულიდან,
ავსებს ფილტვებს,
სისხლს მიჰყვება მუხლებისკენ,
მერე ვაგონის იატაკზე ეშვება
და
ქრება სიხარული.

***

2 იენისს დედაჩემი ზეცად ამაღლდა.
ამას ვამბობ დამტკიცებით,
თუ რომელიმე მამაო ნაიკითხავს და
მკრეხელობად ჩამითვლის,
იცოდეს,
ვერცერთმა სახარებამ, საღვთო სწავლებამ თუ
საუფლო დღესასწაულმა ვერ დამაჯერა,
რომ მართლა აღსდგა ადამიანი,
მართლა გაცოცხლდა სამი დღის შემდეგ,
შემოიცალა ტანზე სუდარა,
სახვევები განა მიყარა,
დაკეცა და
ერთგან, მარჯვნივ, ფრთხილად მიანყო,
სულის შებერვით დააგორვა აკლდამის ლოდი,
გამოვიდა.
— მარიამ!

მაგდალინელს მიეხარა,
უსაშველა თომას ეჭვებს,
გატეხა პური როგორც კაცმა,
მერე ამაღლდა,
ალბათ ისე, როგორც
2 იენისს
ბოჭორიშვილის საავადმყოფოს პალატიდან
აპარატზე შეერთებულმა დედაჩემმა
შემოიხსნა ყველა სახვევი, მილი, სადენი,
გახსნა ფანჯარა
გამჭვირვალე ხელისგულებით,
როგორც ფრთები.

***

მარტო ჩემი ძალი და
დანყებულ ლექსი მელოდებიან.

***

შარშან შენს ოთახში კარი გამოვცვალეთ.
ფასდაკლებით ვიყიდე,
ვიწრო, დაბალი კარია,
1.80 x 0.65-ზე,
ამიტომ ლიობს შენი ოთახის შესასვლელში
ამოშენება მოუწია.

შენ თქვი — მადლობა, შვილო.
ფართო შესასვლელი ჯობდა,
მაგრამ არაუშავს,
მშვენიერი კარია.

რაც ნახვედი,
ეს ამოშენებული კედელი
ჩაღდა ჩვენს შორის,
გადაკეტა ოთახის შესასვლელი,
ალარ მიშვებს შენთან.

***

მომკვდარა
ჩემი პირველი კაცი,
ჩემი ბავშვური,
გაუშლელი მკერდისა და
მუცლის
პირველი დამნახავი,
მათი პირველი შემხებელი.

დახუჭობანას თამაშის დროს
თავის ნესტიან ოთახებში რომ შევყავდი
დასამალად,
პირზე ხელისგულს მაფარებდა,
რომ არ მეყვირა,
— ჩვენ გავიმარჯვებთ,
ვერ გვიპოვნიან! —
ზურგში მდულარე ტყვიასავით ჩამდიოდა
მისი ჩურჩული.

უცნაურია — ყველგან ძვრებოდნენ
სოფლის ბიჭები,
ადრე თუ გვიან
პოულობდნენ მოთამაშეებს,
დაუძახებდნენ:
„დაგინახე, დაგინახე!“,
ჩვენ არავის მოვუძებნივართ.
არასოდეს.
თუმცა დიდი შვება ეს იყო —
თანატოლებს არ დავენახე,
არ გაეგოთ,
არ დაეცინათ,
რა სირცხვილია, ღმერთო,
ეს ბიჭი პაპაჩემთან წარდს თამაშობდა
აყვავებული ხეივანის ქვეშ.

გამოვდიოდი გამარჯვებული,
ერთ დამალვაში უცებ გაზრდილი,
დედაჩემზე უფრო დიდი,
ბებიაზე უფრო ბრძენი,
რალაცის მცოდნე,
ელდით შემგრძნები,
რაც ამ ქალებს არ ეხებოდათ,
რასაც ვერავის მოუყვები,
რაც ხერხემალზე უნდა გაიკრა,
როგორც რკინის მძიმე სარტყელი,
მარტომ ატარო.

მომკვდარა ჩემი პირველი კაცი,
ჩემი მკერდის,
თეძოების, წელის, მკლავების
ერთპიროვნული
განმკარგველი,
მესაკუთრე.

რამდენი წელი ვუერთგულე,
ისე მოკვდა, არ გაუგია.
სრა-სასახლის ვრცელ საწოლებს
მისი ნახევარსარდაფების სუნი რომ ჰქონდა,
ველარც მისი ხელისგულის ოფლი ავიშრე ტუჩებიდან.
ამიტომაც არ გამომდის კარგი კოცნა,
კარგი მოხვევა.
ხერხემალზე გაკრული შიში
და სირცხვილი უკან მენევა.

მომკვდარა ის კაცი, მომკვდარა.

სიღარიბის მოგარიება

როცა ფული მითავდება,
როცა რძესაც ველარ ვყიდულობ
მწარე ყავაში გასარევადა,
ვაკითხავ სუნამოს მალაზიას.

თითქოს ზღვის და ყვავილების არომატი
გაფილტრა ღმერთმა
და რაც შერჩა ხელისგულებზე,
ის ჩაასხა ფლაკონებში
სულის და ხორცის საკურნებლად,
სადიდებლად მოდის სახლების,
რომლებიც ქმნიან
შავი იის, ორქიდეას,
კეთილშობილი ქარვისა და მუშკის შლეიფებს,
ციტრუსის გრილ და ნყლოვან ნოტებს,
ვარდის აკორდებს.
სიღარიბესთან საბრძოლველად,
ერთი წვეთიც საკმარისია,
მონყენილობა გაცისკროვნებით შეგეცვალოს.

როცა ფული მითავდება,
მახსენდება საშობაო ეპისტოლე:
— ჩემო სულიერო შვილებო,
სიღარიბემ შეჩვევა იცის,
არ გაიჩეროთ, მოიგერიეთ.
მიყვარს ჩემი პატრიარქი,
მისი რბილი, ფაფუკი ხმა
თოვლივით ჩამდის სასულეში
და ფილტვებში ჟანგბადად დგება,
ჩემს პატრიარქს სიღარიბე არ ემუქრება.

ფული როცა მითავდება,
შევდივარ ძვირფას მალაზიებში.
ვისინჯავ, ვისუნთქავ არომატებს,
Chanel J'adore Amouage...
ეგებ ამდენ უცხო სურნელში
ჩემი დავკარგო —
ჯაჭვი, საბელი,
რითიც ვყავარ გამოზმული სიღარიბეს,
კარგა ხანია,
რითიც მიჭერს, რომ არ გავექცე,
რითიც მაგნებს
თვით დიდებულ წვეულებებზეც,
სადაც ხანდახან ისევ მიწვევენ,
სადაც ჰაერი დამუხტულია
სიცოცხლის ნდომით,
ნებიერი ცხოვრების მუხტით,
და იქ წესით სიღარიბეს არაფერი ესაქმება,
მოდის, მეძებს ჩემი ძალღივით,
ნესტოების ძალუმი თრთოლვით,
ცხელი სუნთქვით,
მაგნებს,
მილოკავს ნათხოვარი კაბის ბოლოებს.

***

რა კარგად წერს ეს კაცი!
რა კამკამა ჰაერი დგას იმის ლექსში,
რა სინათლე!
ზუსტად ვიცი
ვინ კარნახობს მის სიჩუმეს
საიდუმლო ამოსასვლელებს,
ვინ ამოუკრეფს ამ სიჩუმიდან
რიოშ სიტყვებს — მარგალიტებს,
ვისი ლანდი დგას მისი ლექსის ზედაპირზე,
ვისი ხმა და თვალები კრთება,
მაგრამ
სხვა ქალის სახელი ჰქვია კაცის ლექსებს.

***

თქვა, რომ
მთელი ცხოვრება
ქმარს ლალატობს,
ყოველ ღამით
სხვისთვის იხდის,
20 წლის ბიჭისთვის.

პირველად მისთვის გაიხადა,
ჩამოებარდნა ტანიდან კაბა,
თითქოს ვარდი გადაითოვლა,
მიეგება ბიჭის სიმიშველცე,
მოვიდა მოტკბო სურნელება,
გათბა ჰაერი.

როცა ქმართან შედის ოთახში,
როცა კაბას ორივე მუჭით მოიკრეფს და
თავზე უნდა გადმოიტაროს,
იქვე, სანოლთან
გახდას იწყებს
ოცი წლის ბიჭიც.

ავტოპორტრეტი

ვის მივაშვილო ჩემი მოტყუებული თვალები —
ორი დამჯერე ბავშვი,
რომლებიც დედამ
სკამზე ჩამოსვა ცარიელ სკვერში, —
დამელოდეთო,
და თავის კაცს გაჰყვა,
გაიქცა.

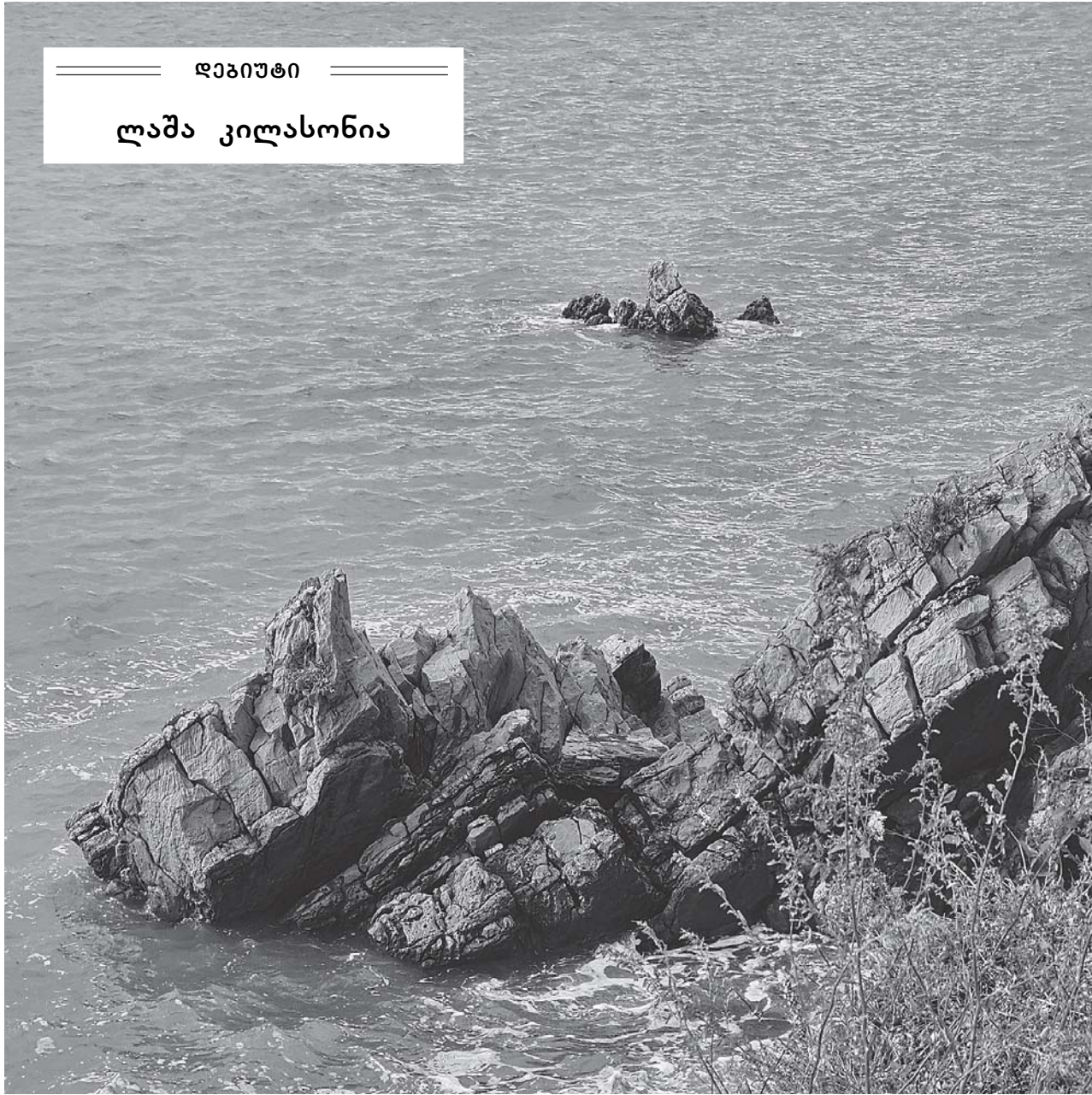
***

პიტნაანთ თემო —
ამ სახელის გრილი სურნელი,
ხასხასა, ნაზი,
სხვა არცერთი სუნამოს მსგავსი,
ძალზე ხშირად მომჩვენებია
გაჩერებაზე,
სამსახურის ფანჯარასთან,
მეტროს ქარში.

პიტნაანთ თემო...
მალალი და მორცხვი ბიჭი.
როგორც ამბობდნენ, მე ვუყვარდი,
ერთხელ გაბედა, დაიძახა ჩემი სახელი,
დადგა ლობესთან,
გადმონია გრძელი მკლავები,
გამომინოდა ხელისგულებით
მინიანი, მსხმოიარე მარწყვის ბურჭი.

პიტნაანთ თემო...
აფხაზეთში დალუპული
გმირების სტენდზე,
სოფლის ცენტრში,
მის ფოტოსურათს ანერია:
მერებაშვილი თეიმურაზ.

დახიუბი
ლაშა კილასონია

დიმიტრი ნიკლაური

ასლა, ასლო, ან სადმე, ოღესმე

დასასრული

ყველაფერს ხვალ მივხედავ, გადანყვითა შოშიტამ და დალილი ლოგინში ჩანვა. სასწავლებელი მოაგონდა, აუდიტორიის ხმაური — გაკვეთილი გვიცდებოდა! — ყიყინებდნენ სტუდენტები. ყველაზე მეტად ანა ბაზმანი აქტიურობდა. შოშიტას სულაც არ უხაროდა, რადგან ბიძამისის გადახდილი ფულიდან ყოველი კაპიკის ათვისება სურდა. მერე სკოლა დაესიზმრა, თითქოს გაკვეთილი უცდებოდათ, მაგრამ თვითონ რატომღაც მერხის ნაცვლად კათედრაზე მოკალათებულიყო სვედიანი სახით. როცა გაელვოდა, ჯერ კიდევ ბნელოდა.

— რა ჯანდაბაა! — შესძახა ისევ, თითქოს ეს მისი საყვარელი სიტყვა გამხდარიყო. ფიზიკიდან საათი ამოიღო და დრო გამოთვალა. აღმოჩნდა, რომ მთელ დღეს სძინებია. ნუთუ ბავშვებს ლექცია გაუცდინე, შეშფოთდა, ეს საქმე უბრალოდ არ ჩაივლის. გათენდება თუ არა, ნავალ და დირექციას ყველაფერს აფუხსნი. როცა ინათა, მზე მინას ისე შეებჯინა, გეგონება, ისრის კონებად შეკრული სხივები ცარიელ თაროზე უნდა შეანყოსო, ხოლო მორყეულ კარადას საღებავი დახეთქოდა.

შოშიტა წასასვლელად მოემზადა, მაგრამ კარი რომ გამოაღო, შიგ გარრილი კონვერტი ზღურბლზე ფარფატი დაეშვა.

— რა ჯანდაბაა? — მესამედ აღმოხდა შოშიტას. ეტყობა, ნერილი გუშინ მოეტანათ. კონვერტში სასწავლებლის ადმინისტრაციის ბლანკი იდო, საბეჭდი მეღნი თ აკრეფილი ტექსტით:

„პატივცემულო კოლეგა!
ბოლო ხანებში დალილობას გამჩნევთ. დამსწრენი თქვენით უკმაყოფილონი არიან. აუდიტორიებში ჩურჩული არ წყდება, რაც იმის მაუწყებელია, რომ სტუდენტების ინტერესს ვეღარ აღძრავთ. თქვენ სიტყვებში ძველებური ცეცხლი აღარ ღვივის. ისე მიხელდა, ძლივსა ხრჩოლავსო. ყოველგვარ უმსგავსობას კი დღევანდელი გაცდენაც დაემატა, რამაც მოთმინების ფიალა აგვივსო. ამის შესაძლო მიზეზად რადგან მუშაობას მივიჩნევთ, რაც ახალგაზრდა კაცისთვისაც ქანცამწყვეტი იქნებოდა, მითუმეტეს ხნოვანისთვის. ერთ-ერთის დათმობა მოგიწევთ, მერე კი ვნახოთ, დაგაკვირდებით. წინასწარ ვერაფერს შეგპირდებით! ადმინისტრაცია“.

— ცხოვრებაში ასეა, სადაც იმარჯვებ და სადაც მარცხდები! თქვენ კი დიადი მართლის ძიებაში ისე გაერთეთ, ბოლოს ერთ ადამიანზე დახვალთ, რომელიც ყველაზე დიდი ცრუბენტელა აღმოჩნდება! — თქვა შოშიტამ და იმგვარი განწყობა დაეფულა, თითქოს მთელი სამყარო ამხედრებოდა. ტექსტი მეორედ აღარც ნაუკითხავს, ჩვეულებრივ ასეთ შემთხვევებში როგორც იქცევინა ხოლმე. მტკიცე ხასიათი ჰქონდა და რასაც გადაწყვეტდა, აღარ გადათქვამდა.

— კარგი ქენით, დეპეშა რომ გამოგზავნეთ! — აღნიშნა ხმამაღლა, ყველაზე ვაჟკაცურად მონოლოგი რომ გამოსდიოდა, — ისედაც ჩემთვის ბედნიერების მხოლოდ მეორე ვარიანტი არსებობს — სადმე და ოღესმე — ამიტომაც მუხუშს ვირჩევ. ადამიანებზე როგორღაც გული ავიყარე, ფიტულები უფრო ახლობლებად მეჩვენებინა...

***
წარმოვიდგენ, ზღვის ზედაპირზე პირქვე ვწევარ და ვლივლივებ. ცალი თვალით მკრთალ ჰორიზონტს ვუყურებ. ჩემი სუნთქვის რიტმს აყოლილი ტალღები ნელა მარხევენ იქით-აქით. თითებით უშველებელი ვეშაპის ზურგს ვეფერები. გამჭვირვალე წყლიდან კარგად ჩანს მისი ლურჯი, ძალიან გლუვი კანი. საათების განმავლობაში, ამ უკიდევანო სივრცეში, მხოლოდ ის იცვლება, რომ მე და ვეშაპს მუცლით ტივტივი გვებზრდება და ზურგზე ამოვბრუნდებით ხოლმე. ის თავის უზარმაზარ ფარფლებს წყალზე აატყლაშუნებს, მეც იმავეს გავიმეორებ ჩემი გამხდარი ხელებით, თითქოს მასზე უხილავი თოკებით გადაბმული მარიონეტი ვიყო. მერე ვხედავ, როგორ ვიკარგები ვეშაპის თეთრი მუცლის ფონზე. ვეშაპიც უჩინარდება ლურჯი ზღვის ზედაპირზე. მერე ზღვაც და ვფხიზლდები.

***
ხავსშემხმარი ლაქებიანი ქვიდან ვიხედები წყალში, სადაც არ ვჩანვარ. უშველებელ ქვაბში ვიხარებ და ციური სხეული ახურებს ჭურჭელს. ბუზები დამხვევიან, მაგრამ მკვდარი არა ვარ. ალბათ უსუფთაო მზარეული ჰყავს სამზარეულოს. შესაკმაზად ჩაუყრია იასამინისფერი ყვავილები, რომელიც არაა იასამანი. არ ვიცი, რისთვის, ბლომად სოდას აყრიან ქვაბში. სითხე დუღდება, იღებს მწვანე შეფერილობას. გასაქცევს ვხედავ, ჭურჭლის კიდეა ჩალენილი, მაგრამ არ ვცდილობ გავეპარო აქაურობას, რადგან მომწონს, ჩემი გემო რომ მოსწონს ვილაცას.

***
სიბნელემ წაშალა ჰორიზონტი, წითელი სამკუთხედი ჰაერში დარჩა. ქარმა ჩემს კანზე მოხატა ფონტი. ჭიპი მაქვს კრატერად, სისხლი კი მაგმად. მწვანე ხომალდებთან მშვიდად მიმეძინა, უცნაურ სიზმარში მასმევედა საკეს უჩია სასკე.

***
ნეტავ კალმარი ვიყო, ოკეანეში ჩაცვენილი შენი სხეულის ნაწილების ზედაპირზე ამოთრევა რომ შემძლებოდა. ვდარდობ, საცეცების ნაცვლად ორი სუსტი ხელი რომ მაქვს, რომლებმაც ცურვაც კი არ იციან. იმაზეც ვდარდობ, შენს საშველად განვიდო სევდის ჭუჭყით დასვრილ თითებს რომ ხედავ მხოლოდ. უცნობ ქუჩაზე ვილაცის სახლიდან გამოსული საჭმლის სუნით გამყვა შენი მზერა. გამახსენა, ერთმანეთს რომ ვეკვროდით, როგორც კატა ხის რიკულებს ზამთარში. და სანამ სისველისგან კანი მანდარინით გაგძვრებოდეს, ვიდრე ფილტვები საბოლოოდ შეგეკუმშება, შენი გულის ბოლო ამოფეთქვით გამონვეულ ვიბრაციებს ვიგრძნობ. და კალმარი რომ ვიყო, ამ ვიბრაციებს ფსკერამდეც გამოვყვებოდი. მაგრამ არ ვარ.

***
22 დეკემბრის ღამეს ველოდებოდი, შენზე ფიქრი უფრო დიდხანს რომ შემძლებოდა. სიზმრები, რომლებსაც ვერასდროს გავიხსენებდი, უფრო მეტჯერ რომ მენახა. კიდევ მეგრძნო, როგორია, როცა სანოლზე მაგნიტივით მიწებებული თვალის გუგებსაც ვერ ამოძრავებ. შეშინებული დავლოდებოდი პირველ სხივებს, რადგან სინათლის ერთი ნაწილაკიც კი რეალობაში დამაბრუნებდა. მიხაროდა, ეს ნაწილაკი ცოტა უფრო გვიან რომ მომხვედებოდა, ვიდრე — გუშინ. 22 დეკემბრის ღამეს ასე ველოდებოდი, როცა შენ სხვის უხემ სხეულს ყველაზე დიდხანს მიეკრობოდი.

ჩემი წითელი ყვავილები ჭკნება და შენ ამაზე არაფერი იცი.

